

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΡΥΑΚΙΟΝ

Κωμωδία εἰς μίαν πράξιν.

Πρόσωπα.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΠΡΕΥΑΝ. ΒΑΡΩΝΟΣ ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

ΚΟΜΗΣΣΑ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, εξαδέλφη αὐτῆς.

Ἡ σκηνὴ ἐν Παρισίοις. — Ἀπόσπασμα.

—οοο—

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

—
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Δὲν θὰ μάθω λοιπὸν διατὶ λυπεῖσαι;

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.

Σὲ λέγω ὅτι δὲν εἶναι τίποτε. Αὐτὸ τὸ πλῆθος, αὐτὸς ὁ κρότος, εἰςέβρω καὶ ἐγὼ; μικρὰ ἡμικρανία. Ἐνόμισα ὅτι θὰ διςκεδάσω καὶ ἐπληξά.

(κάθηται).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Εἰςέβρεις, ὥραία μου εξαδέλφη, ὅτι δὲν σὲ γνωρίζω πλέον! σὲ, ἥτις ποτὲ οὔτε πρὸς στιγμὴν ἐβαρύνετο, σὲ τὴν εἰκόνα τῆς ἀγαθότητος, τώρα σὲ εὐρίσκω...

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.

Εἰςέβρεις, ἀγαπητὴ μου Μαργαρίτα, ὅτι προσιμιάζεις ὅλως διόλου καθὼς εἰς τραγωδίαν! Σὲ, ἥτις ἦσο πρότερον... σὲ εὐρίσκω τώρα... Τί λοιπὸν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Λοιπὸν σὲ εὐρίσκω, καθὼς λέγουν... σκυθρωπὴν... τηκομένην...

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἄ! τηκομένην! ἀπὸ τώρα ἤρχισες νὰ ὁμιλῇς καθὼς ὁ ἀγαπητὸς σου Κύριος Πρευάν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὁ ἀγαπητὸς μου! σὺ τὸ λέγεις. Μὲ περιγελάς; ἀλλ' ἀναστενάξεις καὶ ἀνησυχεῖς. Δὲν τὸ καταλαμβάνω διότι εἶσαι ὥραιότατη! νέα, γῆρα καὶ πλουσία καὶ ὑπανδρεύεσαι τὸν βαρὺν.

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἄ! Μαργαρίτα, τί λέγεις;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἀναστενάξεις. Ὁμολογητέον ὅτι ὁ Κ. Ουαλβρὺν εὐρίσκεται ἐνίοτε εἰς μεγάλην ἀθυμίαν· εἶναι παράδοξος ἄνθρωπος. Μήπως ἔχεις παρὰ πονα κατ' αὐτοῦ;

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.

Αὐτὸ μόνον μ' ἔλλειπε ν' ἀπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου. Εἶσαι τῷ ὄντι πολὺ σοφὰ διὰ νὰ σὲ ἐμπιστευθῶ!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Σοφὰ, ὅχι· ἀλλὰ τοῦλάχιστον διακριτικὴ. Νομίζεις ὅτι ἐπειδὴ δὲν εἶμαι... πολὺ γραῖα... δὲν πρέπει νὰ μὲ ἐμπιστεύονται τίποτε. Ἐγὼ, ἂν εἶχα τὴν παραμικροτέραν λύπην... Ἀλλὰ δὲν ἔχω...

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.

Χάριτι θεῖα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Θὰ σὲ τὴν διηγούμενην εὐθὺς, ὡς εἰς φίλην... ἢ μᾶλλον... ὡς εἰς ἀδελφὴν ἀντικαταστήσασαν τὴν μητέρα μου, διότι αὐτὸ ἐπραξες· εἶσαι ἡ μόνη μου ὁδηγὸς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, τὸ μόνον μου στήριγμα, ἡ προστάτις μου, σὺ περιέθαλψες τὴν ὀρφανὴν· ὁ κηδεμὼν μου σὲ ἀφίνει νὰ κάμνης ὅ,τι θέλεις (καὶ ἔχει δίκαιον ὁ καυμένος!) Ἀλλὰ οὔτε ἀχάριστος εἶμαι, οὔτε ἀνόητος, οὔτε φλύαρος καὶ ἂν ἔχης λύπην, εἶναι ἄδικον νὰ μὴ μὲ τὴν εἴπης.

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἀνόητος καὶ ἀχάριστος βεβαίως δὲν εἶσαι· φλύαρος ὅμως...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

ὦ! ἀγαπητὴ μου εξαδέλφη!

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.

ὦ! ἀγαπητὴ μου εξαδέλφη! Ἐνίστε... κατὰ τύχην... παραδείγματος χάριν, αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἴσθε, κυρία, ὀλίγον πολὺ περίεργος, καὶ μὴ σὰς κακοφανῇ. Καὶ διατὶ; τὸ μαντεύω. Ὁ Κύριος Πρευάν θὰ σὰς νυμφευθῇ... μὴ κοκκινίζετε, τὸ πρᾶγμα εἶναι συμφωνημένον, ἔχουσα δὲ τὸ μικρὸν αὐτὸ πρόσωπον καὶ τὴν μικρὰν περιουσίαν σας εὐκόλως ἐκάμνετε καὶ ἄνευ τῆς προστασίας μου· ἀλλ' ὁ γάμος μου θὰ προηγηθῇ τοῦ ἰδικαῦ σας, αὐτὰ τοῦλάχιστον εἴχαμεν συμφωνήσει... δὲν εἰςέβρω καὶ ἐγὼ πῶς... διότι εἶμαι ἐλευθέρη... δύναμαι νὰ διαθέσω περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου... ὅπως θέλω... τίποτε δὲν ἀπεφασίσθη... ὅλα εἴμποροῦν νὰ χαλάσουν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν... καὶ ἐγὼ δὲν εἰςέβρω τίποτε... τῷ ὄντι δὲν εἴμπορῶ νὰ εἴπω... καὶ διὰ τοῦτο ἔχω τὰς ἐρωτήσεις σου.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὅχι, κυρία, ὅχι· δὲν βιάζομαι νὰ ὑπανδρευθῶ, διόλου, διόλου, καὶ ὁ νέος αὐτὸς...

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἀλήθεια, διόλου! δὲν ἀγαπᾷς αὐτὸν τὸν νέον; δὲν μὲ τὸν ἐπῆνεσες χιλιάκις;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὁμολογῶ ὅτι τὸν εὐρίσκω... ἀρκετὰ καλόν.

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πῶς! δὲν μὲ εἶπες ὅτι τὸν εὐρίσκεις θαυμάσιον;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μάλιστα! θαυμάσιον! ναὶ μὲν ἔχει καλοὺς τρόπους, ἐνίστε ὅμως εἶναι τόσο ἀνθάδης...

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ὅτι κάνεις δὲν εἶχε τὸ πνεῦμά του ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ναί, ἔχει, ἂν θέλῃς, πνεῦμα· ἀλλὰ δὲν εἶπα ὅτι κάνεις...

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Τὴν χάριν του, τὴν λεπτότητά του...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Λεπτότητα, ἴσως· ἀλλὰ χάριν, φρφ! οἱ ἄνδρες ἔχουν ποτὲ χάριν ;

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Τέλος ὅτι δὲν ἐζήτεις καλλίτερον...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἰσως, δὲν λέγω ὅτι δὲν μὲ ἀρέσκει· ἀλλ' ὅτι τὸν ἀγαπῶ... εἶναι τόσον ἐλαφρὸς καὶ ἀπερίσκεπτος...

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Καὶ ἡ κυρία Μαργαρίτα μήτε ἐλαφρὰ εἶναι μήτε ἀπερίσκεπτος! Καλὰ λοιπὸν, θὰ τὸν καταστήσῃς φρόνιμον, σοβαρὸν, φιλόσοφον, καὶ ἐκεῖνος θὰ σὲ κάμῃ Μαρκεσίαν... Τί ὥραία μαρκεσία, ἀπὸ τώρα σὲ βλέπω! Πρῶτον μὲν θὰ πολυλογῇτε ὅλην τὴν ἡμέραν, θὰ φιλονεικῇτε κατὰ τὸ σῶνθε...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Βέβαια, ἀφ' οὗ λέγεις ὅτι θὰ ὑπανδρευθῶμεν.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Διὰ τοῦτο εὐρίσκεσθε εἰς πόλεμον ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Λέγουν ὅτι τὰ καλὰ ἀνδρόγυνα μαλλόνουν ἐνίοτε· ἐπειδὴ θὰ τὸν ὑπανδρευθῶ, δοκιμάζω.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ὡ! τί ὥρατος συλλογισμός! Εἰς τὸ σχολεῖόν σου ἔμαθες αὐτά; Ἐκείνη ἡ ὁποία ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα της...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἀφ' οὗ σὲ λέγω ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Καὶ τὸν ὑπανδρεύεσαι ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Βέβαια, ἐπειδὴ τὸ θέλουν, οἱ γονεῖς μου τὸ εἶχαν ἀποφασίσαι, ὁ κηδεμὼν μου μὲ τὸ συμβουλεύει, σὺ ἡ ἰδία τὸ ἐπιθυμεῖς...

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Καὶ σὺ ὑποκύπτεις ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἰπακούω... ὑπανδρεύομαι μὲ τὸν νοῦν μου.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ὡ! τῆς φρονήσεως καὶ τῆς ὑπακοῆς! θὰ γελάσω, μ' ὅλην μου τὴν σκάσιν... Καλὸν, ἀγαπητὴ μου δὲν τὸν ἀγαπᾷς, δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσῃς, ἂν θέλῃς ποτέ· δὲν σὲ δυσαρεστεῖ ὁμως, καὶ θὰ σὲ ἀρέσῃ. (σκυθρωπῶς)

Ἡσύχασε, θὰ εὐτυχῇς!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Δὲν τὸ εἰξεύρω.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἐγὼ ὁμως τὸ εἰξεύρω, καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἐλαφρὸς δὲν θὰ σ' ἐδίδα εἰς αὐτὸν ἐὰν ἐγνώριζα ἄλλον ἀξιωτερον. Δὲν λέγω, καθὼς σὺ, ὅτι εἶναι ἀπαράμιλλος...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μὴ μὲ σχάνῃς.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ὅχι, ὄχι· εἰξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι μὲ ὅλην τὴν ἐξωτερικὴν του ἀπερίσκεψιν καὶ κουφότητα, ὁ Κύριος Πρευάν εἶναι φίλος βέβαιος, γενναῖος καὶ ἱκανὸς νὰ γίνῃ ὁδηγὸς κατὰ τὰ πρῶτα βήματα νέας κόρης, ἡ ὁποία, μὴ σὲ κακοφανῇ...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Αὐτὸς, ὁδηγὸς μου!... Ἄ! ἐγὼ διίσχυρίζομαι... θὰ ἴδωμεν.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Βεβαίως διίσχυρίζεσαι...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἐννοεῖται, διίσχυρίζομαι ὅτι ἂν ἔχῃ καρδίαν καὶ τιμὴν ἔχω καὶ ἐγὼ ὅσπν καὶ αὐτός· διίσχυρίζομαι ὅτι γνωρίζω νὰ φέρωμαι· διίσχυρίζομαι ὅτι δὲν μὲ ὁδηγοῦν ἐμὲ· δὲν θὰ τὸ ὑποφέρω· ὑποθέτω ὅτι γνωρίζω τὰ καθήκοντά μου· διίσχυρίζομαι ὅτι εἶμαι κυρία εἰς τὴν οἰκίαν μου. Καὶ ἂν ἔχῃ αὐτὰς τὰς ἀξιώσεις...

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Τί ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἄς τολμήσῃ νὰ μὲ τὸ ὁμολογήσῃ καθαρὰ, θὰ τὸν μάθω... νὰ φέρεται!... Ἄ! Κύριε Πρευάν, φαντάζεσθε...

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ (Ἀναγγέλλει)

Ὁ Κ. Πρευάν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἄφες με ν' ἀποσυρθῶ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Διὰ τί ; καὶ ὁ φοβερὸς θυμὸς σου ; (πρὸς τὸν ὑπηρέτην)

Ἄς ἔλθῃ.

Ὁ ὑπηρέτης ἐξέρχεται.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ,

Ἐχω νὰ γράψω.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ὡ! βεβαιότατα! εἶναι ἀναπόφευκτον νὰ στείλῃς εἰς κάμμιαν φίλην εἰδήσεις τοῦ νέου σου φορέματος.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΠΡΕΥΑΝ.

ΠΡΕΥΑΝ.

Καλ' ἡμέρα, Κυρία. Δὲν ἐρωτῶ περὶ τῆς υἱείας σας σήμεραν, διότι πρὸ ὀλίγου σὰς εἶδα καὶ σὰς ἐθαύμασα.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἄλλας θὰ εἶδατε.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ὅχι, διόλου· ἀλλὰ τί ἔχετε; μὲ φαίνεται ὅτι βλέπω νέφος μελαγχολίας... Σὰς εἰδοποιῶ ὅτι ἔρχεται ὁ βαρῶνος... ὑπέρποτε μαῦρος καὶ σκυθρωπός.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Αὐτὸ μὰς ἔλλειπε. Φεύγω.

ΠΡΕΥΑΝ.

Μὴ βιάζεσθε, ἔχετε καιρόν. Τὸν ἀπῆντησα περιπατοῦντα πενθίμως εἰς τὸν Κεραιμικὸν εἰς τὴν ἄκραν μοναχικῆς δένδρστοιχίας· ἐστέκετο ἐκ διαλειμμάτων καὶ ἔκαμνε σχήματα σκεπτικοῦ ἀνθρώπου! Ἐὰν δὲν τὸν ἐγνώριζέ τις θὰ ἔλεγεν ὅτι ἔκαμνε στίχους.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Καὶ ὁ Κύριος μαρκέσιος δὲν παραδέχεται ὅτι ἄλλος δύναται νὰ ἔχη προτέρημα τὸ ὅποιον αὐτὸς στερεῖται;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἄ! Ἄ! δὲν ἐπρόσεχα· ἔρχομαι ἐδῶ, μὴ ὑποπτευόμενος κακὸν καὶ δὲν βλέπω ὅτι πρέπει νὰ προφυλάττωμαι. Λοιπὸν ὦραία μου ἐχθρά, τί λεγετε σήμεραν Κυρία Μαριγώ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Πρῶτον σὰς ἀπηγόρευσα νὰ μὲ δίδετε αὐτὸ τὸ ἀνυπόφορον ὄνομα.

ΠΡΕΥΑΝ.

Μὲ ἀπηγορεύσατε! Ἄ! ἄσχημα ὁμιλεῖτε· θέλετε νὰ εἴπητε ὅτι σὰς λυπεῖ. ἔχετε δίκαιον· προσβάλλει τὴν μεγαλοπρέπειάν σας. (πρὸς τὴν κόμησσαν) Ἐξ ἅπαντος, εἰσθε σκεπτική.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Μάλιστα, θὰ ὁμιλήσωμεν μετ' ὀλίγον.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Βλέπω ὅτι εἶμαι περιττὴ ἐδῶ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ὅχι ἀγαπητή μου.

ΠΡΕΥΑΝ.

Μάλιστα, μάλιστα. Χωρὶς πολλὰ λόγια· μεταξὺ συζύγων λέγονται αὐταὶ αἱ εὐγένειαι.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Καὶ διὰ τοῦτο ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τὰς ἀκούσω ποτὲ ἀπὸ τὸ στόμα σας.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἄ! δὲν εἶναι ἔθιμον καλῆς ψυχῆς νὰ κρύπτῃ τὰς

προσφιλεστέρας τῆς ἐπιθυμίας καὶ νὰ ἀρνῆται τὰ τρυφερώτερα αἰσθήματά της.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἄ! πόσον ὦραία τορνευμένη φράσις! εἶναι φανερόν ὅτι ἐκληρονομήσατε καλὸν ὕφος ἀπὸ τὴν οἰκαγένειάν σας καὶ ὅτι ὁ πρόπαππός σας ἦτο εὐφυὴς ἄνθρωπος. Οἱ λόγοι σας ἔχουν εὐωδίαν τοῦ καιροῦ ἐκείνου καὶ κατ' αὐτὰς σκοπεύω νὰ σὰς στείλω περιστοχάσαν.

ΠΡΕΥΑΝ.

Καὶ ἐγὼ θὰ σὰς χαρίσω τετράγωνον σκούφιαν διὰ νὰ ἀποκτήσετε περισσότερον βάρος καὶ σεβαστότερον ἥθος. — Ἀλλὰ, περιμείνετε, πρὶν φύγετε ἤθελα νὰ μαθῶ, εἰπέτε τὸ εἰλικρινῶς, ποῖον ἐκ τῶν κακῶν μου προτερημάτων σὰς ἔπεισε νὰ μὲ ἐρωτεύεσθε.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὅλα ὁμοῦ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, διότι μεταξὺ τῶσων ἡ ἐκλογή ἦτο δύσκολος.

ΠΡΕΥΑΝ.

Δὲν εἰσθε εἰλικρινής. Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ τελειότερον ἄθροισμα ὑπάρχει πάντοτε τι τὸ ὅποιον διακρίνεται ὑπερέχει καὶ δὲν διαφεύγει. Παραδείγματος χάριν σεῖς Κυρία Μαριγώ... ὅχι... Μαργαρίτα... ἀρκεῖ νὰ σὰς γνωρίσῃ κανεὶς διὰ νὰ ἐννοήσῃ καθαρά ὅτι ἔχετε ἰδιαίτερον πλεονέκτημα, μεγάλην περιουσίαν μετριοφροσύνης.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μάλιστα ἐὰν ἔχω τόσην ὅσον εἶναι τὸ ἥμισυ τῆς οἰκείας σας.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἡ οἰκεία μου εἶναι πολλὰ φυσική· καὶ ὑμεῖς εἰσθε ἡ αἰτία. Τί θέλετε; ὅταν εἶδα ἐξαίφνης ὅτι μὲ διακρίνε τόσῳ θελητικῇ νέᾳ...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὦ! μάλιστα καὶ πολὺ· δὲν σὰς συγχέω διόλου μετὰ τοὺς λοιποὺς θνητοὺς, οἱ ὅποιοι ἐπαθον τὸ κοινὸν δυστύχημα νὰ ἔχουν τὸν κοινὸν νοῦν.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἰδοὺ καὶ ἄλλη εὐγένεια. Ἀλλ' ἐννοῶ τί συμβαίνει καὶ σὰς συγχωρῶ. Φιλονεικεῖτε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ φιλιωθῶμεν· πόσον καλὴν εἰρήνην θὰ συνδῶμεν! Ἐμπρὸς τὸ χεράκι σας.

(Θέλει νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρα αὐτῆς).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Σὰς ἀποστρέφομαι. — Ὑγιαίνειτε, Κύριε.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ὑγιαίνει, σκληρά.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ, ΠΡΕΥΑΝ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Λιανίως λοιπὸν θὰ φιλονεικῆτε;

ΠΡΕΥΑΝ.

Διότι τὴν ἀγαπῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας. Μήπως δὲν θὰ τὴν νυμφευθῶ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Βέβαια, ἀλλὰ . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Μήπως διστάζει ;

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Λέγει ὅτι δὲν βιάζεται.

ΠΡΕΥΑΝ.

Θὰ ἴδωμεν· τώρα ἂς ὁμιλήσωμεν διὰ σᾶς, τί τρέχει λοιπόν ;

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Τίποτε νέον· — ἀλλὰ εἰπέτε με πῶς ἐννοεῖτε εὐθὺς ἅμα φθάσετε ὅτι ἔχω αἰτίαν ἀνησυχίας.

ΠΡΕΥΑΝ.

Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἴδῃ τις ἂν τὰ ὀμμάτια εἶναι σκυθρωπά ἢ ὄχι.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Αἱ, εἶναι κἀνεῖς σκυθρωπὸς διὰ χιλιάς δύο αἰτίας ἐκ τῶν ὁποίων πολλάκις καμμία δὲν εἶναι σοβαρά. Ἐάν ἀπαντήσητε ἓνα φίλον σας καὶ φαίνεται ὀλιγώτερον εὐθυμος παρὰ χθὲς τὸν ἐρωτᾶτε διὰ τί ; Αὐτὸ συμβαίνει εἰς ὅλους.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ὅλους βεβαίως δὲν ἐρωτῶ καὶ ὀλίγον μὲ μέλει· ἄλλο πρᾶγμα ὅμως δι' ὅσους ἀγαπῶ, καὶ σᾶς ζητῶ τὴν ἁδεια νὰ τολμήσω νὰ ἐμβραθύνω εἰς ὅτι σᾶς ἐνδιαφέρει. — Ἐπανερχομαι εἰς τὸ προκείμενον. — Τί ἐτρεξε ;

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, τίποτε νέον καὶ αὐτὸ μὲ ἀπελπίζει. Ὁ φίλος σας εἶναι τόσῳ παράδοξος . . . τόσῳ παράξενος . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἄ ! ναί, δὲν ἀποφασίζει. Ὁμοιάζει ὀλίγον τὴν μικράν μας ἐξαδέλφην.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἦ ! χειρότερος ἀκόμη, καὶ τί τὸ θέλετε ; ὁ γάμος ἦτο . . . συμφωνημένος . . . Τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἰξεύρω . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Μήπως μὲ συστήλεσθε ;

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ὁχι, ὄχι, εἰσθε σχεδὸν συγγενῆς μου· ἄλλως τε ἔχω μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς σᾶς καὶ ἔχω ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω εὐλικρινῶς. Γνωρίζετε βεβαίως πόσον παράδοξος εἶναι ἡ θέσις μου. Χήρα καὶ ἐλευθέρη, ἔχω οἰκογένειαν ἀπὸ τῆς ὁποίας εἶμαι μὲν ἀνεξάρτητος ἀλλὰ δι' ὁποίαν δῆποτε πρόφασιν δὲν θέλω νὰ ἀποχωρισθῶ ἐντελῶς· δὲν εἶμαι ἀναγκασμένη ν' ἀκολουθήσω τὰς συμβουλὰς τῆς ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι ἡ κοινωνία . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Μάλιστα ἡ κοινωνία . . . καὶ ὁ φίλος μου Ἑρρίκος . . .

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ὁ Κ. Ἑρρίκος μὲ εἶχε ζητήσει καὶ πρὸ τοῦ γάμου μου, καθὼς εἰξεύρετε, ἔκτοτε ἀπεμακρύνθη, ὑπῆγε . . . δὲν γνωρίζω ποῦ καὶ δὲν τὸν ἐξαναεῖδα πλέον. Τώρα ἐπέστρεψε ἀνενέωσε τὴν αἰτίσιν του ἡ ὁποία δὲν ἀπεκρούσθη καὶ . . . καθὼς σᾶς ἔλεγα, ἡ κοινωνία τὰ οἰκογενειακὰ συμφέροντα καὶ πρὸς τοῦτοις ἀμοιβαία κλίσις . . . δὲν σᾶς κρύπτω τίποτε . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Καὶ τί ὠφελεῖ νὰ μὲ κρύψετε ;

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ὅλα ἔβαινον κατ' εὐχὴν. Ἰδοὺ τρεῖς μῆνες ἀφ' οὗ τοῦ τὰ πράγματα εὐρίσκονται εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Μὲ βλέπει καθ' ἡμέραν καὶ δὲν λέγει λέξιν.

ΠΡΕΥΑΝ.

Αὐτὸ θὰ ἦναι βέβαια ἐνοχλητικόν.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Τί εἰμπορῶ νὰ κάμω ; Νὰ περιμένω καμμίαν σύμπτωσιν, καμμίαν λάμψιν ἐν μέσῳ τοῦ σκότους τούτου καὶ νὰ τὸν ἔλθῃ πάλιν ὄρεξις νὰ μ' ἀνενθυμίσῃ ὅτι τὸν ἔδωκα τὸν λόγον μου ; Ὑπῆρχον, ἀκόμη μικρὲς τινες δυσκολίαι διὰ τὸ κτήμιά μου διὰ καθυστεροῦντα, νομίζω, ἀλλὰ μὲ γράφουν ὅτι ἐλύθησαν χθὲς. Πρέπει λοιπὸν ἐγὼ νὰ τὸν ὁμιλήσω πρώτῃ ;

ΠΡΕΥΑΝ.

Νομίζω μάλιστα· ἐάν ζητεῖτε τὴν γνώμην μου αὐτὸ μὲ φαίνεται. Γνωρίζω παιδιόθεν τὸν Ἑρρίκον· εἶναι ἀξιολογώτατος νέος· ἀλλὰ ποτὲ δὲν κάμνει ὅ,τι θέλει· ἀπὸ δειλίας, ἀπὸ ὑπερηφάνειας, ἀπὸ ἀδυναμίας χαρακτῆρος μόνον ; ἴσως ὅλα ὁμοῦ. Ὅταν ἡ δειλία μᾶς κρατεῖ, χαλᾷ τὸ πᾶν, ἀνακατόνεται παντοῦ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα τὴν ἀποκρούουν ὅλως διόλου. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σᾶς ἀγαπᾷ, σᾶς λατρεύει, εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος· εἶναι ἱκανὸς νὰ μονομαχήσῃ χιλιάκις, νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸ πῦρ διὰ σᾶς· ἀλλὰ δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ἀγοράσῃ ἐν ἄλογον καὶ ἐὰν ἔμβῃ εἰς μίαν αἵθουσαν δὲν εἰξεύρει ποῦ νὰ βάλῃ τὸν πῖλόν του.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἄρα γε δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐπάρῃ τις τοιοῦτον ἄνδρα ;

ΠΡΕΥΑΝ.

Διόλου, διότι δὲν ἔχετε τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα. Ἄλλως τε δὲν εἶνε τοιοῦτος εἰμὴ ὅταν ἦναι μόνος. Τότε θὰ σᾶς ἐρωτᾷ ἴσως ποῖον δρόμον ν' ἀκολουθήσῃ ἀλλ' ἅμα σᾶς δώσῃ τὸν βραχίονα θὰ εὖρῃ εὐθὺς μόνος τὸν δρόμον του.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Βλέπω ὅτι μὲ ἐνθαρρύνετε. Ἀλλ' εἶναι τάχα δυνατόν εἰς γυναῖκα νὰ ἐγγίσῃ μερικὰ ζητήματα . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Αἰ! Κυρία, ἀφ' οὗ τὸν ἀγαπᾶτε.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἀλλὰ εἶσθαι βέβαιος ὅτι ἐκεῖνος μὲ ἀγαπᾷ; Ἐκείνη ἡ Κυρία Ταρσύ. . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἄ! ἐξετρώπωσε ὁ λαγώς. Εἰς αὐτὴν τὴν γυναῖκα εἶχετε τὸν νοῦν σας ὥταν μ' ἐλέγχετε πρὸ ἐλίου ὅτι ὁ ταλαίπωρος βαρῶνος μετὰ τὸν γάμον σας εἶχεν ὑπάγει δὲν εἰζεύρω ποῦ. . . Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι παλαιόν.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πιστεύετε ὅτι τὴν ἐλησμόνησε;

ΠΡΕΥΑΝ.

Εἰπέτε τίποτε περισσότερον. . . ἀλλ' ὅτι τὴν ἐλησμόνησε εἶναι βεβαιότατον διότι δὲν ὁμιλεῖ πλέον περὶ αὐτῆς οὔτε κἂν διὰ τὴν κατηγορήσῃ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Τὴν ἠγάπησε πολὺ;

ΠΡΕΥΑΝ.

Εἰς ἄκρον. Πρῶτον ἡ μεγάλη ἐκείνη ἀσθένεια ἡ ὁποία παρ' ὀλίγον τὸν ἔφερε εἰς τὸν τάφον ἔπειτα ἡ παράξενος δυσπιστία ἡ ὁποία τὸν ἔμεινε ἔκτοτε εἶναι δῶρα τῆς θελκτικῆς ἐκείνης κυρίας. Ἄ! διάβουλε, αὐτὴν ἂν τὴν εἶχα στὸ χέρι! . . .

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Μήπως εἰσθε ἐκδικητικός;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ὁχι, μνησίκακος δὲν εἶμαι καὶ δὲν ἀγαπῶ τοὺς πολυχρονίους θυμούς. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ δυστυχὴς Ἑρβίκος ὅστις μ' ὅλα του τὰ παράδοξα εἶναι ὁ εἰλικρινέστερος, ὁ ἀθώτερος νέος. . .

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Τὸν δίδετε αὐτὸ τὸ ὄνομα, διότι ἔτυχε. . . ν' ἀπατηθῇ; εἶναι φίλος σας.

ΠΡΕΥΑΝ.

Μάλιστα, καὶ διὰ τοῦτο, ἴσα ἴσα, εἶμαι ἱκανὸς, ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ! . . . Μάλιστα καὶ ἔπειτα, δὲν εἰζεύρω πῶς νὰ εἶπω. . . ἀλλὰ μισῶ τὴν ὑπόκρισιν καὶ τὴν δολιότητα, γνωρίζω κάλλιστα ὅτι ὤλην τὴν γυναικείαν ὀπλοθήκην δύναιμι νὰ τὴν μεταχειρισθῶ ἐπωφελῶς, ἀλλὰ τὴν ἀποστρέφομαι καὶ διὰ τοῦτο ἐάν δὲν ἠγάπων τὴν ἐξαδέλφην σας, θὰ ἠγάπων σᾶς.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Θέλετε νὰ τῆς τὸ εἶπω.

ΠΡΕΥΑΝ (εἰς τὸ παράθυρον).

Ὅπως θέλετε. Ἴδου ὁ βαρῶνος ὄλος καὶ ὄλος, τὸν γνωρίζω. . . περὶ τὴν αὐλὴν ἀργά, ἀργά. . . ἐπιστρέφει. . . Θὰ ἐμῇ ἀρά γε; Ἀμφιβάλλω.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Κύριε Πρευὰν φοβοῦμαι.

ΠΡΕΥΑΝ.

Διὰ τί;

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ὁχι, δὲν εἰμὶ πορῶ ν' ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν τὴν ὁποίαν μὲ δίδετε. Νὰ ὁμιλήσω πρῶτη. . . νὰ τολμήσω νὰ εἶπω. . . ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ὁμολογία ὅτι. . . φαντασθῆτε! . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Δὲν φαντάζομαι τίποτε, ὁμιλήσατε κυρία, τολμήσατε, ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πῶς! ἔμπροσθέν σας!

ΠΡΕΥΑΝ.

Βεβαιότατα. Τί τρομερὸν κακόν!

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἀλλ' ἂν διστάζῃ, ἂν ἀρνηθῇ; . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Αἰ, τότε, Κυρία μου, τί θὰ συμβῇ. Οἱ Ῥωμαῖοι. . .

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Σιωπὴ τὸν ἀκούω.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἄ! καλὰ! δὲν τὸν γνωρίζετε. Αὐτὸς θὰ παρουσιασθῇ φυσικά! Θὰ συλλογισθῇ πολλὴν ὥραν εἰς τὴν εἴσοδον, θὰ τὸν πιάσῃ ῥίγος εἰς τὴν τραπεζαρίαν καὶ θὰ σκεφθῇ, διερχόμενος τὴν αἴθουσαν, ἂν δὲν ᾔναι καλλίτερον δι' αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ νὰ πνιγῇ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Μὲ κάμνετε καὶ γελῶ χωρὶς νὰ θέλω, καθὼς πρὸ ὀλίγου τὴν Μαργαρίταν. Ἄ! ἐγεννήθητε ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον! . . . ἀλλὰ σᾶς ἐξαναλέγω δὲν τολμῶ.

ΠΡΕΥΑΝ.

Καὶ ἐγὼ σᾶς ἐξαναλέγω ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ. Ἐάν δὲν ἤμην πεπεισμένος περὶ τούτου θὰ σᾶς ἐδίδα ποτὲ αὐτὴν τὴν συμβουλὴν τὴν ὁποίαν δὲν θέλετε ν' ἀκούσητε; Θὰ σᾶς τὴν ἐδίδα ποτὲ δι' ἄλλον ἢ τὸν Ἑρβίκον; Θὰ σᾶς ἔλεγα λέξιν, ὁ Θεὸς φυλάξοι! διὰ καμμίαν κούκλαν ἢ τοῦλάχιστον διὰ κἀνένα συνήθη ἄνθρωπον; Ἐδῶ ὅμως πρόκειται δι' ἄνθρωπον πεισματάρην καὶ ἐν ταύτῳ ἀναποφάσιστον. Ἀλλὰ σᾶς ἀγαπᾷ. . . καὶ θὰ ᾔτο πολὺ ἀνόητος! Καὶ τὸν ἀγαπᾶτε, εἰσθε ἀρραβωνισμένη, εἰσθε ἡ μνηστὴ τοῦ καθὼς λέγουν εἰς τὸν τόπον μου.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Εἶμαι ὅμως γυναῖκα.

ΠΡΕΥΑΝ.

Καὶ αὐτὸς ὅμως τίμιος ἄνθρωπος εἶμαι βέβαιος περὶ τοῦ λόγου τοῦ ὅσον καὶ περὶ τοῦ ἰδικοῦ μου. Τί φοβεῖσθε; ἔμπροσ, κυρία, ὀλίγον θάρρος, ὀλίγη ἐπιείκειαν, ὀλίγη συμπάθειαν, διότι ἀρκεῖ μόνον νὰ μειδιάσητε! . . .

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πιστεύετε ; ἀλλ' ἐὰν μείνετε, αἱ ἀστειότητές σας θὰ τὸν φοβήσουν.

ΠΡΕΤΑΝ.

Διόλου, δὲν θὰ εἶπω τίποτε, θὰ παρατηρῶ τὰς εἰκόνας τῶν βιβλίων αὐτῶν.
(Κάθεται παρὰ τινὰ τράπεζαν).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Σεῖς εἴθε, Κύριε ; πῶς ἔχετε ;

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Μ' ἔτυπτε ἡ συνείδησις, Κυρία, διότι ἐπέρασα τὴν χθεςινὴν ἡμέραν χωρὶς νὰ σᾶς ἴδω· ἤμην ἀναγκασμένος . . . ἀκουσίως . . . (πρὸς τὸν Πρευάν). Καλ' ἡμέρα ἔδουάριδε· ἠναγκάσθην . . .

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

ἠναγκάσθητε . . .

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Μάλιστα, ἤμην . . . εἰς τὴν ἐξοχὴν. Αὐτὴ ἀναπαύει . . . καὶ διασκεδάζει ὀλίγον.
(Κάθεται).

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Βεβαίως· εἶναι σωτήριο πρᾶγμα.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Μάλιστα, Κυρία, καὶ ἐφοβούμην πολὺ μήπως δὲν σᾶς εὕρω σήμερον.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πῶς ; ἔπρεπε νὰ ᾔσθε βέβαιος ὅτι σᾶς περιμένω ἀνυπομονῶς. Ἄλλοτε δὲν εἴσθε τόσον σπάνιος.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ἐλπίζω ὅτι δὲν μὲ ἐπιπλήττετε διὰ τοῦτο.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ὁχι βεβαίως· διὰ τί νὰ σᾶς ἐπιπλήξω ; . . . δὲν εἴσθε ἄξιος ἐπιπλήξεως.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ὁχι, Κυρία, καὶ πιστεύω ὅτι μὲ κρίνετε τόσῳ δικαίως ὥστε δὲν σκέπτεσθε ἄλλως περὶ ἐμοῦ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἐὰν ὑπωπτευόμην ὅτι λησμονεῖτε τοὺς φίλους, θὰ μὲ ἔτυπτε ἡ συνείδησις ὡς ἂν ἐπραττα ἔγκλημα.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Μάλιστα . . . ἔχετε δίκαιον, θὰ ᾔτο ἀληθὲς ἔγκλημα . . . ὅτ' ὑπάγετε ἀπόψε εἰς τὸ θέατρον ;

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἀμφιβάλλω· δὲν εἶμαι τόσον καλὰ.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Λυποῦμαι πολὺ.

(Κατὰ τὴν σκηνὴν ταύτην, ὁ Πρευάν βλέπει συχνάκις τὴν κόμησσαν μετὰ προφανοῦς ἀνυπομονησίας.)

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ὦ ! δὲν εἶναι τίποτε. Ἄ ! βαρῶνε, ἤθελα νὰ εἶπῶ... (καθ' ἑαυτὴν) Δὲν θὰ τολμήσω ποτὲ, ἀδύνατον ! (μεγαλοφώνως) Ἡ Κυρία Δ' Ὀρβιλλιέ εἶναι καλὰ ;

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ἡ θεία μου ; πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ. Ἀναχωρεῖ μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πῶς, καὶ αὐτὴ ; μή πως ἐπιστρέφετε καὶ σεῖς ἐκεῖ ;

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ἴσως κατὰ τὰς περιστάσεις . . .

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Κατὰ τὰς περιστάσεις . . . καὶ αὐταὶ αἱ περιστάσεις δὲν κρέμονται ἀπὸ σᾶς ;

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ὁχι ὅλως διόλου. Δὲν εἴμεθα πάντοτε κύριοι τῶν πράξεών μας.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἀπορῶ. Ἐνόμιζα ὅτι μὲ εἶπτε . . . ἐσχάτως . . . ὅτι ἔχετε καὶ θέσιν καὶ περιουσίαν ἀνεξάρτητον, ὅτι δὲν ἔχετε κἀνὲν ἐμπόδιον, ἀπαράλλακτα καθὼς ἐγὼ εἶμαι ἐντελῶς ἐλευθέρᾳ καὶ εἰμπορῶ νὰ κάμω ὅ,τι θέλω.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Εἶμαι καὶ ἐγὼ ἂν θέλετε ἐλεύθερος· ἀλλὰ δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμῃ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Τὸ βλέπω.

ΠΡΕΤΑΝ, (καθ' ἑαυτόν).

Στὸν διάβολον καὶ αὐτός !

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Μάλιστα εἶναι δύσκολον. Ἄλλοι μὲ συμβουλεύουν γύμνασιν, ἄλλοι ἐντελῇ ἀνάγκουσιν. Εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι εἰς τὴν ἐξοχὴν εὐρίσκει τις κατ' ἐκλογὴν καὶ τὰ δύο.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Βεβαίως. Ἐπειδὴ ὁμιλοῦμεν περὶ ἐξοχῆς, ἤθελα νὰ σᾶς εἶπῶ . . . (καθ' ἑαυτὴν) τί δυσκολία ! (μεγαλοφώνως) ἡ ἐδική σας εἶναι μακρὰν τῶν Παρισίων ;

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ὦ ! ὁχι διόλου, κυρία μου, δύο βήματα· εἶναι κῆπος ἀγγλικός· καὶ ἐὰν ἐτόλμων ποτὲ νὰ ἐλπίσω ὅτι ἠθέλετε τὸν στολίσει διὰ τῆς παρουσίας σας . . .

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Γίνεται καὶ τοῦτο . . . δὲν ἀρνοῦμαι . . . ἐνθυμοῦμαι μάλιστα . . .

ΟΥΛΑΒΡΥΝ (ἐγειρόμενος καὶ χειρῶν).

Θὰ εἶμαι εὐτυχής νὰ σᾶς δεχθῶ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ποῦ πηγαίνετε ;

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ἦλθα νὰ σὰς ἴδω μίαν στιγμὴν. Θὰ . . . θὰ ἐπιστρέψω . . . ἂν τὸ συγχωρήτε.

(χαιρετὰ πάλιν καὶ ἐτοιμάζεται ν' ἀναχωρήσῃ. Ὁ Πρευάν παρακαλεῖ διὰ σημείων τὴν κόμησάν νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.)

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Δὲν εἴσθε πρὶς πολὺ βικατικός! μείνετε δά. Ἐχω νὰ σὰς ὁμιλήσω.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ὅπως θέλετε.

(κάθεται πάλιν.)

Η ΚΟΜΗΣΣΑ (καθ' ἑαυτήν.)

Ὁ Πρευάν τὸν ἐνοχλεῖ, εἶχε δίκαιον. (μεγαλοφώνως) Ἦθελα νὰ σὰς ὁμιλήσω διὰ τὸ κτῆμά μου, εἰδεύρετε . . . (καθ' ἑαυτήν) τί βάσανον.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ ΚΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, (ἀνοίγουσα τὴν θύραν χωρὶς νὰ εἰσελθῇ.)

Ἐξαδέλφη . . .

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Τί τρέχει;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἀνεχώρησεν ὁ Κύριος Πρευάν;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ὅχι, Κυρία! βλέπω ἐδῶ ὥραίας ζωγραφίας ἀνυπογράφους καὶ ἡ ὑπογραφή εἶναι τῷ ὄντι περιττή! Βλέπων τις τὴν λεπτὴν ἐργασίαν τῶν ἀναγνωρίζει τὸν ζωγράφον.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Γράψετε με ὑποκάτω στίχους.

ΠΡΕΥΑΝ.

Τί θὰ μὲ δώσετε δά τὸν κόπον;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Σὰς τὸ εἶπα' μίαν περὶ ῥοῦκαν.

ΠΡΕΥΑΝ.

Καὶ ἐγὼ θὰ σὰς δώσω ἀντ' αὐτῆς στέφανον.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἐπρὶν φύλων;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἄνθ' ἡ πορτοκαλλιᾶς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Δὲν τὰ θέλω.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε λοιπόν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Δὲν ἔχω καιρόν.

Σ.

("Ἐπεται συνέχεια").

ΜΑΓΝΗΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΑΙ

Ἐξ ἐπιστολῶν Ἑλλήνων φοιτητοῦ ἐν Βερολίῳ

—000—

23 Ἀπριλίου 1862

. . . Μία τῶν διασκεδάσεων τῶν διακρίων ἦτον δι' ἐμὲ καὶ ὁ μαγνητισμός. Ἐγνωρίσθην μετὰ τοῦ Κυρίου D. Γραμματέως τῆς Βρασιλιανῆς πρεσβείας, ἐπισήμου μαγνητιστοῦ. Μετ' αὐτοῦ δὲ ἤμην προχθὲς εἰς μαγνητικὴν συναναστροφὴν, ὅπου ἦτον καὶ ὁ κόμης D. πρέσβυς τῆς Ἰταλίας, καὶ τινες ἄλλοι τῶν γνωστοτέρων. Ἦτον δὲ περιεργότατον τὸ πρᾶγμα καὶ κωμικώτατον, διότι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠκούετο εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην γωνίαν βόγχαλισμός, καὶ ἀνὰ εἰς ἐκ τῶν παρευρισκομένων ὁρώντων (clairvoyants) ἐπιπτε κοιμώμενος, καὶ τότε συνηθοῖζοντο ὅλοι περὶ αὐτοῦ, καὶ τῷ ἀπέτεινον ἐρωτήσεις. Ἐκ τῆς πρώτης ὁμῶς ταύτης δοκιμασίας δὲν ἐπείσθην ἐντελῶς, καὶ χαίρω πολὺ ὅτι πρόκειται νὰ ἐπαναληφθῇ.

—0—

7 Μαΐου.

Μαγνητικὴ συναναστροφή δὲν ἐγένεν εἰσέτι δευτέρα. Εἰς τὴν πρώτην ὑπῆρχον ἐκεῖ τρεῖς κυρίαί καὶ εἰς κύριος νυκτοβάται. Τούτους ἐμαγνήτιζον οἱ παρόντες μαγνητισταὶ εὐκολώτατα, τοὺς ἀπεικοιμίζον δηλαδὴ, καὶ δέχομαι ὅτι ἀληθῶς, καὶ τοι ἔχων τὰς καὶ περὶ τούτου ἀμφιβολίας μου. Ἡ μαγνήτισις ἐγένετο καὶ μακρόθεν, καὶ δι' ἄλλου δωματίου, καὶ διὰ μόνης τῆς ἐπαφῆς τῶν χειρῶν, καὶ διὰ μόνου τοῦ βλέμματος ἐνίοτε. Εἰς μάλιστα τῶν νυκτοβατῶν, ἅμα εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔπεσεν ἐπὶ ἀνακλίντρου ἀποκοιμώμενος, ἰσχυρισθεὶς ἔπειτα ὅτι ἅμα ἔλαβε τὸ νῆμα τοῦ κώδωνος εἰς χεῖρας, ἐμαγνήτισθῃ. ἅμα δ' ἐπελθόντος τοῦ ὕπνου, ἤρχιζον αἱ ἐρωτήσεις καὶ ἐν ὅσῳ μὲν ἐπρόκειτο περὶ γενικῶν πραγμάτων, τὰ πάντα ἐχώρουν ἄριστα, ἅμα ὁμῶς ἔκαμνον δυσάποκριτόν τινα ἐρώτησιν, μοὶ ἔλεγον ἀνοησίας. Ἡ συνομιλία αὕτη ἐγένετο λίαν ταπεινὴ τῇ φωνῇ, καὶ ὁ ἐρωτῶν ἔπρεπε νὰ ἐγγίξῃ τὸν μαγνητιστήν.

Ἐν ἄλλῳ πείραμα ἦτον ἴσως περιεργότερον. Μιᾶς κυρίας ἐδέθησαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ τῇ ἐδόθη κάλαμος καὶ χάρτης. Μαγνητισθεῖσα δ' ἔγραψε μετ' ὀλίγον καθαρῶς *ich liebe dich* (σὲ ἀγαπῶ). Καὶ ἕτερον δ' ἐγένε πείραμα, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχεν. Ὅλοι καθήσαντες περὶ τὴν τράπεζαν, ἔδωκαν ἀλλήλοις τὰς χεῖρας, χωρὶς κανεὶς νὰ ἐγγίξῃ τὴν τράπεζαν. Ἐπρόκειτο δὲ ν' ἀνεγερθῇ αὕτη μόνη, καὶ νὰ κολλήσῃ εἰς τὴν ὀροφὴν ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ κάμῃ.

Ἐν ὅλοις καὶ ἐγὼ δὲν ἠξέυρω τί ἐντύπωσις μοὶ ἀπέμεινεν. Ἰσως ἂν ἐπαναληφθῶσι ταῦτα δυνηθῶ νὰ παρατηρήσω θετικώτερόν τι.

—0—